

MAX ANNAS • Zifir Orman

MAX ANNAS 1963 Köln doğumlu. Uzun süre gazetecilik yaptı, popüler kültür, siyaset ve spor alanlarında çok sayıda kitap yayımladı, ayrıca çeşitli festivallerde film küratörlüğünü üstlendi. Yine uzunca süre Güney Afrika'nın East London şehrindeki Fort Hare Üniversitesi'nde Güney Afrika cazı üzerine bir araştırma projesinde çalıştı. 2015'ten beri siyasi polisiereler yazıyor. Berlin'de yaşıyor.

Finsterwalde

© 2018 Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek bei Hamburg

Bu kitabın yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

İletişim Yayınları 3734 • Dünya Edebiyatı 355

ISBN-13: 978-975-05-4025-7

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

DİZİ YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge

YAYINA HAZIRLAYAN Tanıl Bora

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Nisan Dede

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berfin İnan

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MAX ANNAS

Zifir Orman

Finsterwalde

ÇEVİREN

Çiğdem Canan Dikmen

Büyük ruloda “Jacques şu gün boynunu kıracak” diye yazılmış olsa ve Jacques boynunu kırmasa? Büyük rulonun yazarı kim olursa olsun, bunun mümkün olabileceğini düşünebiliyor musunuz?

– *Kaderci Jacques ve Efendisi*, Denis Diderot

Silahlara ihtiyacımız olabilir – olmayabilir de.

– Walking Dead, epizot 14 05

Epeyce kısa süre içinde.
Ya da belki iki, üç yıl sonra.

1

Önce dronlar geldi. Sessizce. Marie gelişlerini görmese de sezdi. Fakat sonra, akşamın karanlığında gökyüzündeki noktalardan ikisini görünce, diğerlerinin de orada olduklarını anladı. Siyah gözler. Marie'nin tahminine göre en az beş tanelerdi, bölgeyi tarıyorlardı. Marie bulunduğu evin balkonundan şehri gayet iyi görüyordu. Fakat dronların görüşü onunkinden çok daha iyiydi.

Tıpkı önceki akşam olduğu gibiydi; buradaki ilk akşamlarında olduğu gibi... Helikopterin gürültüsü işitsel ufukta belirdi. Projektörler ancak daha sonra görünür oldu, sonunda havadaki titreşim Marie'nin yeni dünyasını tümüyle sardı. Helikopter tam konumu bulmuştu; havada, pazar yerinin üzerinde sabit kaldı. Tıpkı önceki gün olduğu gibi. Ardından kapak açıldı ve paletler birer birer dışarı itildi. Tıpkı daha önce gördükleri gibi.

Herkes, diğer her şeyi bir kenara bırakmış, gözlerini bu gösteriye dikmişti. Gerçekten herkes... Önlerindeki engeller yüzünden helikopteri göremeyenler, dev paletlerin paraşütlere asılı halde yere süzülüşünü izleyebilecekleri bir yer bulmak

için koşuştular. Marie, merakla kafalarını uzatan insanları seyretti. Paletler peşpeşe yere indi, bazıları üst üste düştü. Dördüncü palet kalın bir folyoyla kat kat sarılmıştı; başka bir paletin kenarına çarpınca kırıldı. Buna rağmen sandıklar etrafa saçılmadı. Palet olduğu gibi, dağılmadan, pazar yerinin taş zeminine devrildi.

Helikopterin sesi duyulur duyulmaz balkon da doluvermişti. Dün yerleşmiş oldukları evin tüm sakinleri, dışarıda neler olduğunu görmek istiyordu. Diğer herkes gibi... Balkonda yer bulamayanlar pencerelere doluştu. Marie son sigarasını içti. Helikopteri ve pazar yerini net bir biçimde görebiliyordu.

“Antoinette!” diye bağırdı Marie. “Neredesin?” Muhtemelen kızı onu duyamayacaktı.

Fakat yanıt evin içinden geldi: “Buradayım anne!”

“Kodjo?” diye seslendi Marie.

“Tam arkandayım,” dedi en büyük çocuğu; hemen ardından çocuğun elini omzunda hissetti. “Altı,” dedi Kodjo, altıncı palet kapaktan dışarı itildiğinde. “Yedi,” dedi ardından. Aynı anda üç palet havadaydı. İki yan yana yere çakıldı, üçüncüsü onların üzerine düştü ve sonra yana devrildi.

“Dün yirmi palet vardı,” dedi Kodjo. Marie’nin kulağının dibindeydi. Balkondan başka sesler yükseliyordu. “Bizi açlıktan öldürmek istiyorlar...” – “Her şey en başından böyle planlanmıştı...” – “Buradan ancak ölümüz çıkar...”

Kodjo saymaya devam etti. “On beş, on altı.” Son palet helikopterden aşağı itilir itilmez kapak kapandı. Helikopter yenden harekete geçti ve yükselmeye başladı. Kısa süre sonra gözden kayboldu. Dronlar, iyi eğitilmiş bir köpek sürüsü gibi helikopterin peşinden gittiler.

O anda en önde kiler paylarına düşeni kapmak için meydana doğru koşmaya başlamıştı bile. Daha paletlere ulaşmadan birbirlerini itmeye başladılar. İçlerinden biri yere düştü. Diğerleri onu ezerek üzerinden geçip gitti. Derken başkaları da düştü. En önde kiler, folyoları bıçaklarla yarmaya başladılar.

“Bu böyle gitmez,” dedi Marie’nin yanında duran iri yarı adam. Tıraşlı kafası ve favorileriyle balkondaki grubun arasın-

da göze batıyordu; boynuz çerçeveli gözlük takıyordu ve üzerinde, yakın zamanda lekелendiğı belli olan, beyaz bir gömlek vardı. Adam arkasını döndü ve eve girdi.

“Gel,” dedi Marie Kodjo’ya ve oğlunun son aylarda epey genişlemiş olan omuzlarına kolunu doladı. Fakat oğlu Marie’nin kolunun altından sıyrıldı ve gözünü kırpmadan pazar yerine bakmaya devam etti. Paletlerin üzerindeki sandıklara ulaşmaya çalışan yüzlerce insan birbirini yumrukluyor, tekme tokat dövüyordu.

“Gel Kodjo!” dedi Marie. “Bir şeyler yemem lazım. Hemen gel!”

2

Uçak, Berlin Havalimanı’nın üzerinde üçüncü kez tur attı. “Mamá,” dedi Aliki; “*Prepi na pao stin tualeta.*”¹ Uçak tekrar yana yatarken emniyet kemerini çekti.

Eleni, küçük kızının başını okşadı. “*Sprich deutsch,*”² dedi alçak fakat net bir sesle. “*Wir landen ja gleich, dann gehen wir ganz sofort zum Klo.*”³ Kot ceketini düzeltti ve yeniden arkasına yaslandı. Eli çocuğun başında kaldı.

Theo sırtarak koridorun öbür tarafından Eleni’yi dürttü. “*Ganz* böyle kullanılmaz. *Ganz* ve *sofort* birlikte olmaz. *Sofort* zaten ‘hemen’ demek. Almancada bu kelimeyi daha fazla vurgulaman mümkün değil.”

Eleni omuz silkti ve Theo’nun gözlerinin içine baktı. “Ama cümlelerin geri kalanı doğruydu, değil mi?”

“Süperdi, evet. Hatalarını düzeltmemi sen söylemiştin.”

Uçak alçalmaya devam ediyordu.

“Evet, evet... Kastettiğim buydu. Her hatayı düzeltmelisin. Ama ben bu kuralı bilmiyordum.”

“İncelikler,” dedi Theo, uçağın tekerleri piste inerken. “On-

1 (Yun.) Tuvalete gitmem lazım.

2 (Alm.) Almanca konuş.

3 (Alm.) İnmek üzereyiz, iner inmez tuvalete gideriz.

lar da zamanla gelir.” Cam kenarında kulaklarını kapatarak oturan Irini’yi işaret etti.

“Willy Brandt Berlin-Brandenburg Havalimanı’na hoş geldiniz,” dedi kabin görevlisi anonsla. “Uçağımız terminale yanaşana kadar kemerlerinizi bağlı tutunuz.”

Birkaç dakika sonra Theo ile Eleni koridorda durmuş, baş üstü dolaplarından kabin bagajlarını alıyorlardı. Kot takım elbisesi, kırmızı tişörtü ve uzun siyah saçlarıyla Eleni makyajsızdı, dudaklarında ruj bile yoktu, ayağında yeni spor ayakkabıları vardı ve iki parmağıyla burnunu kaşıyordu. Theo rengi atmış bir kot pantolon ve geçen yüzyılın 80’li yıllarından kalma bir ceket giymişti; beyaz gömleğinin üzerindeki mavi kravattı, tıpkı deri ayakkabıları gibi. Ayakkabılardan birini, kotunun paçasının arkasına sürterek silerken kır saçlarını düzeltti.

Kapılar kapanırken otobüs tıklım tıklımdı. Kızlardan birinin elini Theo, diğerinkini Eleni tutuyordu. Theo ile Eleni’nin arasında dört parça bagaj vardı. Theo omzundaki yırtık pırtık deri çantaya adeta yapışmıştı.

Eleni bagajların üzerinden Theo’ya doğru eğilerek, “Ne dersin, sence her şey yolunda gidecek mi?” diye sordu.

Theo başını salladı. “Elbette gidecek.”

“Cümleyi yanlış mı kurdum?”

“Hayır, doğru kurdun. Hem de çok doğru.” Eleni’ye gülümsedi. “İhtiyacımız olan tüm belgeler yanımızda. Daha fazlası gelmez elimizden. Kalkıştan önce kontrolden geçtik. Atina’daki Alman gümrük memurlarıydı bizi kontrol edenler.”

“Ama Lufthansa için çalışıyor gibi görünüyorlardı.”

“Lufthansa için çalışıyor gibiydiler, evet, doğru. Fakat bunlar, çoktandır ortalıkta dolaşan söylentiler. Belgelerimiz tam. Bizde olmayanlar da onların bilgisayarlarında. Yoksa bizi kesinlikle uçağa almazlardı.”

Otobüs durdu. İnsanlar indi ve merdivenler ile U dönüşlerinden oluşan bir labirente doğru sıkışarak ilerledi. Theo, Eleni ve çocuklar otobüsten en son indiler. İnsanların oluşturduğu uzun kuyruğa katıldılar ve baştan sona beyaza bürün-

müş küçük bir hole ulaştılar. Dört kapı kırmızıyla çerçevelenmişti; her birinin üzerinde insanları yönlendiren bir ok vardı. Az önce peşleri sıra ilerledikleri son kişiler de bu kapılardan geçip kaybolmuştu. İlk okun altında “Almanlar” yazıyordu; yanında “Avrupa Ekonomisi”. Üçüncü ok “Diğerleri” logosunu gösteriyordu. En sağdaki kapı diğer üçüne kıyasla daha yeni görünüyordu, boyası daha koyuydu. Ok, duvara yapıştırılmış ve bir köşesi çoktan kavlamış bir etiketi gösteriyordu. “Sözleşmeliler” yazıyordu üzerinde.

Eleni en sağdaki kapıyı işaret ederek önden yürüdü. Kapının hemen önünde durup Theo’ya baktı.

“Ne oldu anne?” diye sordu Irini.

“*Mechri na imaste sto leoforio, ute icho na kanete.*”⁴ Çocukları işaret etti. “Çıt yok. Anlaşıldı mı?”

İki kız tek kelime etmeden başlarını salladılar. Theo öne geçti ve deri çantasından belgeleri çıkarmaya başladı. Eleni kızları onun arkasından gönderdi ve peşlerinden yürüdü. Bir merdivenden indiler, sonra bir merdivenden daha. Hava ağırlaşmıştı; Theo terlemeye başladı.

Giderek daralan bir koridor onları küçük, penceresiz bir salona çıkardı. Salonun baş tarafında hafifçe yükseltilmiş bir banko vardı. Arkasında oturan üniformalı iki kadın ve bir adam, karşılarındaki ailenin belgelerini inceliyorlardı. Bu aile buraya muhtemelen aynı uçakla gelmişti. Genç, sakallı, modern bir adam ve arkasında bir kadın... Kadın başını yana çevirdi; ağırbaşlı ve hanım hanımcık olduğu için değil, üniformalılarıyla göz göze gelmemek için. Theo kadının vücudunun titrediğini görür gibi oldu. Kadın gergindi. Theo kadının duruşundan hemen anladı: Normal koşullarda muhtemelen görüşmeleri kadın yapardı. Fakat burada bir oyun oynuyorlardı. Geleneksel aile oyunu. Ne de olsa üniformalıları daha en başında kışkırtmamak gerekiyordu. On yaşından büyük iki oğlan ve küçük bir kız, kadının arkasında bekliyorlardı. Hiçbiri tek kelime etmiyordu. Irini ve Alikî’ye tembihlenenlerin aynısı onlara da tembihlenmişti.

4 (Yun.) Otobüse binene kadar çıt çıkmayacak.